

וִירָא

בעלון זה נעסוק בתוכן שיעור מס' 707 במדרשת "ברינה יקצור", מיסודו של מ"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל השיעור נמסר ברמת השרון ברחוב הקוצר 2, השבוע יתקיים השיעור ביום ד' בשעה 19:00. השיעור מועבר גם בזום, מספר הפגישה: 977999777, סיסמת כניסה: 777.

עלון מס' 596 שנה י"ג העלון מוקדש לע"נ רבי מרדכי שרעבי זצ"ל - כ' חשוון י"ג חשוון תשפ"ג

פאסק פאפ פאפ

פאסק פאפ פאפ

אברהם אבינו ע"ה עובר עשרה ניסיונות קשים בזה אחר זה. הוא מושלך לכבשן האש בגלל אמונתו - ולא נשבר וממשיך להאמין בבורא העולם. הוא מתבקש מה' לעזוב את כל חבריו, משפחתו ומכריו אל מקום לא ידוע, אותו יגלה לו ה' רק בהמשך - משעבד את שכלו ורצונותיו והולך אחר ה' יתברך בלי להרהר אחריו.

אברהם מגיע לארץ המיועדת והמיוחדת ופורץ שם רעב, וגם אז הוא דבוק בה' שעושה הכל בצורה מושלמת, הגם שאינו מבין את דרכיו. חוטפים את שרה אשתו והוא מקבל זאת באהבה, בלא לשאול שאלות. ולבסוף הקב"ה מבקש ממנו לעקוד את בנו יחידו, נגד כל ההבטחות, אך אברהם אבינו מבטל דעתו ועושה את רצון ה' יתברך.

כותב האדמו"ר מוויטפסק זצ"ל (פרי הארץ): "כי עיקר עשרת הניסיונות שעבר אברהם אבינו היו לנסותו בעניין האמונה, אשר בכל אלו היה נראה כאילו ה' לפתע שינה את רצונו, אך הוא התחזק בלבבו באמונה פשוטה בבוראו שלא להרהר אחר מידותיו כלל, ולכן הגיע לרום המעלה והדרגה".

וזהו עיקר שבח האבות הקדושים שלא הרהרו אחר מידותיו של ה' יתברך, והאמינו בו בתמימות שכל הנהגתו לטובתם והנאתם, ועל כן הפקידו את כל גורלם בידיו שהוא טוב ומטיב בכל עת ובכל שעה.

מסופר על יהודי קשה יום אשר בקושי הצליח להביא טרף לביתו, בינו ובין עצמו חשב: "עד מתי אתמודד מול קושי הפרנסה?!... עד מתי יצטרכו בני הבית לעמוד בחרפת רעב?!... יש לי רעיון - אעלה אל גדול הדור, מורנו ה'חזון איש', ואדרוש ממנו לומר לי ברוח קודשו מה יהיה המספר שיעלה בגורל הגרלת הלוטו השבוע. הפרס השבוע עמד על עשרות מיליונים, ובכך אצא מכל המועקות והטרדות". היהודי הגיע אל מעונו של ה'חזון איש' והפציר ברב בכל לשון שיגלה את אוזנו במספרי האושר שיוציאוהו מאפילה לאורה.

הביט בו ה'חזון איש' בעיניים טהורות ואמר: "יהודי יקר, וכי נדמה בעיניך שמהשמיים גזרו על מספר מסוים שיעלה בגורל, וכולם צריכים לנחש מהו המספר המיוחד - ממש לא כך! אלא בשמיים נגזר כבר על האדם שיזכה בגורל, ולא משנה מה המספר שהוא יבחר ויחליט - יגלגלו משמיים שזה המספר שיעלה בגורל. ובכן, אף אם אומר לך מספר מסוים שיגלו לי מהשמיים, הרי שאם לא נגזר עליך לזכות, בשמיים ישנו את המספר הזוכה למספר אחר!".

בורא עולם שיודע את ראשיתו של האדם ואחריתו, יודע מה הטוב ביותר בעבורו, ולפי זה הוא שולח לו את כל צרכיו: משפחתו, ילדיו, ביתו וכלכלתו.

בברכות השחר אנו אומרים: "שעשה לי כל צרכי" - כל אדם מקבל את הצרכים המתאימים בעבורו, ועל האדם רק לבטל דעתו אל ה' הרחמן ולא להרהר אחריו.

מסופר על הגאון רבי מרדכי פוגרמנסקי זצ"ל אשר עשה את דרכו פעם אחת עם מוהל מפורסם לשליחות מיוחדת - למול באחת הערים הנוכריות כמה תינוקות יהודים אשר לא היה להם מוהל בעירם, ולהכניסם בביתו של אברהם אבינו. עלו השניים לרכבת והמתינו לתחנה המיועדת.

אלא, בחוסר תשומת לב, פספסו את התחנה ונאלצו לרדת במקום מרוחק וזר.

נשא רבי מרדכי את עינו לשמיים ואמר: "אין טעויות! אדם אינו מגיע למקום מסוים, אם לא שכך היה רצונו יתברך להביאו לשליחות באותו מקום. וכי המאמין בה' אינו 'טועה', מפני שיודע שכל מקום אשר תדרוך כף רגלו - שם הוא המקום אשר צריך הוא להיות בזה הרגע!".

בעודם מסתובבים במקום ומחפשים את הדרך חזרה ליעדם, מופיע לנגדם יהודי חסר אונים ושואל: "סוף-סוף אני רואה דמות של יהודים ברחוב - האם אולי אחד מכם מוהל?... שכן נולד לי לפני שמונה ימים בן בשעה טובה ואין במקומנו אף מוהל". חייכו השניים זה לזה והלכו למול את התינוק.

כאשר סולקה הגר, אשת אברהם ע"י שרה מהבית, נאמר (בראשית כא, יד): "וַתֵּלֶךְ וַתֵּתֶנּוּ בְּמִדְבַּר בְּאֵר שֶׁבַע" - כותב רש"י במקום: 'שחזרה לגילולי בית אביה', ועזבה את כל מה שלמדה מאברהם. וקשה, מניין למד זאת רש"י?...

אלא, שהמאמין בה' יודע שלעולם הוא אינו 'טועה בדרך', אלא כך הוא רצונו יתברך, ולכן אם הגר הרגישה ש'וַתֵּתֶנּוּ בְּמִדְבַּר בְּאֵר שֶׁבַע', הרי שחזרה לעבודה זרה שלה, כי יהודי לעולם לא 'טועה' ובכל מקום שמגיע יש לו שליחות מן השמיים למלא".

הרמב"ם כותב ב'מורה נבוכים': "ואין זה הטעות אצל ההמון לבד, אלא גם אצל מי שיחשוב שהוא חכם, והוא - שהרעות בעולם יהיו יותר מהטובות (יש צרות בעולם יותר מטובות וישועות). ומן הפלא שימצא בזמן (העובר על האדם) דבר טוב, אמנם רעותיו רבות ומתמידות... אך אנשי האמת יודעים כי מגמילות חסדי הא-ל וטובתו, שהיותו יתברך הטוב הגמור, כל מה שיבוא מאתו - טוב גמור בלא ספק".

מכאן, שירגיל האדם את לשונו לאמר את מה שאמר רבי עקיבא: כל דעביד רחמנא לטב עביד, ואו מה שאמר נחום איש גמזו: גם זו לטובה. וישמע החכם ויוסף לקח.

פאסק פאפ

וִירָא - תוכן ענייני הפרשה

- א. אברהם מחלים מברית המילה, וה' מבקרו - ביקור חולים.
- ב. אברהם מחכה לאורחים והכנסת האורחים (ג' המלאכים) שקיים אברהם אבינו ע"ה בזריזות למרות חוליו.
- ג. אברהם ושרה מתבשרים מאחד המלאכים, שְׁיִגְלֹד להם בן בשנה הבאה, ותצחק שרה. (יח, א-טו).
- ד. בזכות שאברהם אבינו מחנך את בניו בדרך הישר: אמונה ותיקון המידות, ה' מגלה לו את העתיד לבוא לסדום.
- ה. אברהם מתפלל שש פעמים להצלת ערי סדום, אם יהיו בעיר מעט צדיקים.
- ו. המלאכים מתארחים אצל לוט, הפיכת סדום ועמורה והצלת לוט ומשפחתו (טז-יט, א-לח).
- ז. אברהם ושרה בגרר, נגעי אבימלך וכל בני ביתו ועבדיו - בעבור שרה, ורפואתם בתפילת אברהם (פרק כ).
- ח. הולדת יצחק, שמחת שרה, ומשתה גדול להולדת יצחק.
- ט. אברהם מגרש מביתו את הגר ובנה ע"פ דיבורה של שרה.
- י. ברית שלום בין אברהם לבין אבימלך מלך גרר.
- יא. עקידת יצחק - הנסיון העשירי (כב, א-יט).
- יב. הבשורה על הולדת רבקה מבתואל בן נחור (כב, כ-כד).

נסיון העקדה – והקשר לחינוך

החל מפרשה זו אנו רואים למעשה את גדלותו של אברהם אבינו ע"ה, ובכמה מסירות נפש הלך לעקוד את בנו והשכיח מליבו את אהבתו לבנו ממשיך דרכו. אברהם השכיח מליבו את כל מאת השנים שבהם ציפה ויחל לפרי בטן שימשיך לפרסם את שם ה' בעולם, סילק מליבו את כל האהבה והקשר שהיה לו עם בנו ומאותו רגע בו ציווהו הקב"ה לשחוט את יצחק, הרי שמרגע זה ואילך יצחק שייך כל כולו להקב"ה וכאילו אינו בנו שלו. ומסיבה זו אברהם קראו 'נער' - 'וְאֵנִי וְהַנֶּעַר נִלְכָּה עִד פֶּה' (בראשית כב, ה).

כעין זה מצאנו הלכה שמובאת ברמ"א (א"ח צח, א) וזה לשונו: ואסור לאדם לנשק בנוי הקטנים בבית הכנסת כדי לקבוע בליבו שאין אהבה כאהבת המקום. משום כן, כשהלך אברהם לקיים פקודת ה' כבש את אהבתו הגדולה לבנו והרי הוא נער בעלמא, כדי לקבוע בליבו שאין אהבה כאהבת המקום ברוך הוא. ואמנם התורה מעידה עליו שהוא כבש את רחמיו מעל יצחק בנו.

אברהם לא שת ליבו לשיחת הבריות שירננו אחריו שעשה כמנהג עובדי האלילים שמעבירים את בנם למולך, ולא פנה אל טענת היצר טענה המתקבלת על כל הגיון; אתמול אמרת לי: "כִּי בִיֶּצֶחַק יִקְרָא לְךָ זָרַע" (בראשית כא, יב) ועכשיו אתה אומר לי "קח נא את בְּנִךְ... וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה" (בראשית כב, ב). כלומר, אברהם לא פנה לכל המחשבות הללו, והשכים ונזדרז למצוה. חבש את חמורו בעצמו, ולא על ידי משרתיו, לגודל אהבתו. עבר בדרכו במים שהגיעו עד צווארו והלך ברצון ובשמחה לקיים רצון ה'. משום כך, אף שבסופו של דבר לא נשחט יצחק, נחשב הדבר כאילו נשחט ומזכירים אנו בראש השנה זכות זו של עקידת יצחק, כאמרם ז"ל (במסכת ראש השנה טז): "אמר רבי אבהו למה תוקעין בשופר של אֵיל, אמר הקב"ה תקעו לפני בשופר של אֵיל כדי שאזכור לכם עקידת יצחק". וכן אומרים אנו בתפילת המוסף: ועקידת יצחק לזרעו היום ברחמים תזכור.

מסירות נפש זו של אברהם, מראה לנו את גודל אהבת ה' שהיתה לאברהם אבינו ע"ה, שכבשה תחתיה את כל האהבה והרצון שהיו בליבו של אברהם עד שלא נותרה בליבו אהבה כלל להבלי העולם הזה, כפי שהעיד על עצמו (בראשית יח, כז): "וְאֵנִי עֶפְרָיִם וְאֶפְרָיִם". וזה שכתוב (שם, כב ד): "וַיִּקְרָא אֶת הַמָּקוֹם מִרְחֶק". שאף על פי שהיתה המצווה רחוקה ממנו, לרוב הקשיים והניסיונות על מנת לקיימה, הרי היא כקרובה אצלו לגודל אהבתו אותה. את האהבה הזאת הוריש אברהם ליצחק בנו. ואכן הכתוב מעיד על השקעתו של אברהם אבינו בחינוך ביתו (יח, ט): "כִּי יִדְעִיתוּ לְמַעַן אֲשֶׁר יִצְוֶה אֶת בְּנָיו וְאֶת בִּיתוֹ אַחֲרָיו וְשָׁמְרוּ דְרָךְ ה'".

"וַיֹּאמֶר קח נא את בְּנִךְ אֶת יְחִידְךָ אֲשֶׁר אֲהַבְתָּ אֶת יֶצְחָק וְלָךְ לְךָ אֶל אֶרֶץ הַמֹּרְיָה וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה"... (כב, ב) - **תולה ארץ על**

בלימה – והסכין הגורלית – סיפור מדהים

כשמזכירים את השם אברהם אבינו, נזכרים מיד ב'עקידת יצחק' - הניסיון הגדול ביותר שהוכיח את צדקתו של אברהם אבינו לפני המקום ברוך הוא, בו הסכים לעשות היפך טבעו ולעקוד את היקר לו באדם.

כותב הרמב"ן (האמונה והביטחון פ"ו) כי התורה הקדושה לא ראתה לשבח את אברהם אבינו על כך שקיים את כל התורה כולה, למרות שאינו חייב (יומא כח). וזאת מפני שרבים כמוהו קיימו את המצוות כולן ולא נתעלו לדרגתו. אלא הגיע אברהם אבינו לדרגה נעלית זו, אך ורק בזכות עמידתו

בעשרה ניסיונות. כי על ידי שאדם מתעלה ומתגבר על ניסיון שנשלח משמיים לפתחו - גדול הוא יותר מהמלאכים! (ספורנו כב, יב).

כל התגברות על דיבור אסור, מראה לא טוב, כסף לא כשר וכל דבר הנוגד את רצון ה' - מעלה את האדם לדרגה גבוהה מהמלאכים, וכגודל הקושי - גודל השכר והמעלה! סיפר הגה"צ הרב אלימלך בידרמן שליט"א: אברך ירא שמיים מהעיר 'אלעד' סיפר לי את המעשה המדהים הבא שאירע עם אשתו: "היה זה ביום שישי, בשבוע של פרשת 'בראשית' התשפ"ב. אחת מחברותיה של אשתי פגעה בה בצורה קשה עד למאוד. היא ביישה אותה ופגעה בכבודה באופן נורא, אך אשתי שתקה ולא הגיבה.

אשתי יכלה להשיב לה, כיוון שידעה סוד מיוחד על אותה אחת שפגעה בה, שאם אשתי רק מחליטה לפתוח את הפה ולספר את הסוד שלה - הרי שמיד יטוהר שמה, והכל ידעו על רשעותה של הפוגעת. אך היתה בעיה אחת - הסוד הזה כולו לשון הרע עסיסי! כעת אשתי עמדה בניסיון גדול - האם להשיב לה ליד כולם ולגלות את אותו סוד שיפיל אותה, ויטהר את שמה של אשתי, או שמא לשמור על פיה מלשון הרע ולקבל הפגיעה בשתיקה מוחלטת. אינני יודע מהיכן שאבה אשתי כוחות אלו, אך היא החליטה שלא לדבר לשון הרע ושמרה על פה נקי וטהור, בעוד היא מושמצת ונפגעת וחזרה לביתה.

חלפו יום ויומיים והגיע יום השישי. היה נראה שהניסיון של הלשון הרע חלף, אך אשתי התהפכה בקרבה והרגישה כי היא לא מסוגלת יותר לשמור את הסוד הזה, וכי היא עומדת כעת לצלצל לחברותיה ולגלות להם את הסוד שיטהר את שמה ויכפיש את הפוגעת. היא תפסה את הפלאפון ועמדה להתקשר לחברותיה, ואז לפתע... היא נזכרה כי לפני כמה חודשים למדה בספר 'שמירת הלשון' עד היכן ה' מתעב ומתרחק מבעל לשון הרע, אשר גורם לפירוד וריחוק בין בניו, והשכינה מסתלקת ממנו, ואף אינו זוכה לקבל פני שכינה. היא מיד סגרה את הפלאפון וחזרה לשתוק מתוך קושי עצום. היה זה בגדר התאפקות מעל הטבע. ואז, לאחר חצי שעה, היא נכנסת לסלון וכמעט מתעלפת... בעלה, קנה לה לכבוד ראש השנה האחרון סכינים חדשים, חדים עד מאוד, שאפילו מבוגרים נזהרו מהם וחששו להשתמש בהם. אחד הסכינים עמד על קרש חיתוך, בו השתמשה אשתי לחיתוך ירקות לכבוד שבת. התינוק שלה כבן שנה וחצי, ניסה להשתעשע בקרש חיתוך והפילו ארצה. קרש החיתוך נפל, ועימו גם הסכין החד עם שיני השפיץ. היא נכנסת לסלון ורואה את הפעוט בן השנה וחצי עם הסכין החד בתוך פיו. היא עמדה להתעלף ורצתה לצרוח בכל הכח, אך היא חרדה מאוד כי אם תצרח התינוק יבהל ויגרום לנזק בלתי הפיך לעצמו ולסכנת נפשות של ממש. תזוזה ונגיעה הכי קלה בבשר הרך של פיו יכולים להביא לפציעה קשה ונוראה שלו, ואף לגרוע מכל. היה זה סכין עם שיניים חדות ממש כסכין של שחיטה. ברגליים רועדות היא התקרבה אליו, אמרה לו בעדינות לפתוח את הפה ו... הוציאה את הסכין מפיו ללא פגע או שריטה!!!

אשתי פרצה בבכי של התרגשות ואמרה: "ראיתי בחוש כיצד התאפקתי רק לפני חצי שעה על חטא הלשון, ובאורח נס של ממש שאין כדוגמתו, הקב"ה שמר את הפה והלשון של הילד שלי מאסון נורא ואיום, משיני הסכין החד והאיום, שאני בעצמי חוששת להשתמש בו.

כי כשאדם מתגבר על מידותיו מעל הטבע, ועושה נגד רצונו - אף הקב"ה מנהיג את העולם עימו מעל הטבע ועושה את רצונו באורח פלא ממש!

"עיקר ביאת האדם לעולם", כותב הגאון מוילנא, "הוא לעמוד בניסיונות", שהם מרימים את האדם לדרגות גבוהות.

כשאני שומע את דבריך, אני מסכים לכל מה שאמרת! חבל שלא זכיתי לקים מצוות בימי חיי, הלוואי ועוד אזכה"!!... הרופאה נפרדה מן החולה, ומיד לאחר מכן החלו המדדים לצנוח...

זמן קצר לאחר מכן נפטר האיש. הוא הספיק להיות מחובר למכשירים למשך שלוש שעות בלבד, אך שלוש השעות הללו היו בעבורו עולם ומלואו, נצח נצחים! בלעדיהן הוא היה עוזב את העולם בעליבות נפש, רחוק מאמונה ומעורטל מקנייני נצח, והנה, בפרק הזמן הקצר הזה הוא הספיק להרהר הרהורי תשובה, ובכך זכה להשיב לבוראו נשמה זכה וטהורה! [שש באמרתך - רבי גואל אלקריף שליט"א]

“וירא אליו ה' באלני ממרא והוא ישב פתח האהל פחם היום” (יח, א)

גמילות חסד מתוך צער ומאמץ – סיפור

וברש"י: וירא אליו. לבקר את החולה, אמר רבי חמא בר חנינא, יום שלישי למילתו היה, ובא הקב"ה ושאל בשלמו (בבא מציעא פו:).

ביקור חולים היא אחת ממצוות חסד ומהיקרות שישנו, כשאדם מבקר חולה אומרת הגמרא שהוא לוקח אחד מששים מחוליו.

הסטיפלער - רבי יעקב ישראל קניבסקי זצ"ל כתב באגרותיו: אלו שעוסקים בחסד, והדבר גורם להם צער - לפום צערא אגרא, ושכרם הוא לאין ערוך, ויזכו לבנים צדיקים. וצריך לדעת שצער - זה דבר שנגזר משמים, ועדיף לקבל את הצער בעשיית חסד מאשר לקבלו בדברים אחרים, כצער גידול בנים וכדומה, וכעין זה כתב ה"חפץ חיים" על הפסוק (תהלים כג, ו): "אֵף טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי" - והיינו שעדיף שהחסד ירדוף את האדם, כי הדבר מכפר על רדיפות אחרות, שהן גרועות ביותר. וגמילות חסדים מכפרת יותר מקרבנות. וכך כתב ה"חפץ חיים" בספרו "אהבת חסד": הרוצה כפרה דוגמת קרבנות, יקיים "חֶסֶד חֲפָצְתִי וְלֹא זָבַח" (הושע ו, ו), ויזכה לכפרה כקרבנות. וכוח הצדקה והחסד מגביר מידת הרחמים.

ומוסיף: וכיום שאנחנו רואים שמידת הדין גוברת בעולם מדי יום ביומו במחלות ומיתות משונות וחסרון ממון, עד שאין לך יום שאין קללתו מרובה מחברו, רק ע"י צדקה וחסד אפשר לכפות את כוח הדין ולמלאות את מידת הרחמים בעולם.

והיה ה'סטיפלער' זצ"ל אומר תמיד שאדם שיש בבעלותו רכב, ורוצה להינצל מהסכנות הרבות בכבישים, הפתרון לכך הוא שיעשה חסד עם רכבו ויסיע עמו נוסעים תמיד, ועל ידי כך יינצל.

וכן כתב רבי שמואל הלוי וואזנר זצ"ל בספרו 'שבט הלוי', שחסד עם הרכב מציל מהפורענות שיכולה לבוא, חלילה, ע"י הרכב. וחסד אפשר לעשות במשך כל היום גם בבית, ויכווין שעושה לשם חסד, אף המוכר בחנות וכדומה יכול לכוון שעושה שם חסד, ואפילו שמתפרנס מזה, וכמו שאמר ה"חפץ חיים" זצ"ל לאותו רוכל שמכר תרופות: מקנא אני בחסד הרב שאתה עושה במכירות שלך, ושאתה מציל נפשות. ורק צריך לכוון.

חסד זה לאו דווקא עזרה פיזית, אלא אף הארת פנים, מחשבה על הזולת, השתתפות בשמחתו ובצרתו - זוהי נשיאה בעול וחסד לאין ערוך, וכמו שכתוב 'גדול המלבין שיניים לחברו ממשקהו חלב'.

[לבית התורני]

“וירא אליו ה' באלני ממרא והוא ישב פתח

האהל פחם היום” (יח, א) – סיפור מרגש

וברש"י: וירא אליו. לבקר את החולה, אמר רבי חמא בר חנינא, יום שלישי למילתו היה, ובא הקב"ה ושאל בשלמו (בבא מציעא פו:).

יהודי חלה במחלה סופנית, רח"ל, והרופאים אמרו נואש. משנוכחו כי ימיו ספורים, פנו אליו ושאלו אותו לרצונו - האם לחברו למכשירים ולהאריך את חייו במספר ימים, או שהוא מוותר על תוספת החיים הקצרה. החולה, שהיה רחוק מתורה ומצוות, השיב לרופאים: "איני רוצה לסבול עוד, אני מבקש מכם שלא תחברו אותי למכשירים".

שתי בנותיו של יהודי זה חזרו בתשובה, והקימו בתים של תורה. אחת מהן נגשה לאבי שליט"א להיוועץ בו כיצד לנהוג באביה; האם להשלים עם רצונו שלא לחברו למכשירים, ובכך להביא עליו את הקץ באופן מיידי, או לעשות הכל כדי להאריך את חייו במידת האפשר.

אמר לה אבי: "לכל רגע של חיים יש חשיבות עצומה! אולי הוא יחזור בתשובה ויסתלק מן העולם כבעל תשובה".

אמרה הבת: "מהיכרותי אתו, אין סיכוי שיחזור בתשובה! כל חייו היה כופר, בז לדת והתנגד בכל תוקף לחזרה בתשובה שלנו. מה פתאום שדווקא כעת הוא ישנה את דעותיו"? "אי אפשר לדעת מה מתחולל בלבו של האדם", אמר לה אבי ה'מאירי' כותב שמחללים שבת אפילו על חיי שעה, שמא יחזור בתשובה". ואכן, היא באה לאביה ואמרה לו כי כדאי לחבר אותו למכשירים כדי להאריך את חייו כמה שיותר.

אמר לה אביה: "בשביל מה אני צריך את כל הסבל הזה? הרי המחלה סופנית, ואין סיכוי להתרפא ממנה, ומה ייתן לי אם אחיה עוד כמה ימים"??

אך הבת לא הרפתה מתחנוניה: "אבא, אי אפשר לדעת כמה תחיה עוד. אסור לנו לגרום במו ידינו להביא עליך את הקץ. אם נעשה זאת, לאחר שיגיע יומך להסתלק מן העולם - יהיה לי צער כפול, הן על עצם המיתה והן על כך שיכולתי להאריך את חייך ולא עשיתי זאת. אתה רוצה שאייסר את מצפוני כל חיי"??

הדברים שיצאו מן הלב נכנסו ללבו של האב, והוא הסכים שיחברוהו למכשירים. הבת הלכה לביתה למנוחה קצרה, והתכוונה לשוב לבית החולים כדי לסעוד את אביה.

זמן קצר לאחר לכתה הגיעה לבקר את החולה רופאה בעלת בתשובה, ידידה קרובה של שתי בנותיו. היא פתחה בשיחה גלוית לב עם האב, ואמרה לו: "כל אדם - מגיע קצו, במוקדם או במאוחר. אי אפשר להימלט מהמוות. השאלה היא איך מתים... זה הזמן להרהר ולחשוב, מה יצא לך מהחיים שלך? מה יישאר לך מכל הנאות העולם הזה? יש לך שתי בנות, ומהן יש לך נחת; הן הקימו בתים של תורה, יש לך נכדים שהולכים בדרך המסורה לעם ישראל מדור לדור, הם הנחת האמתית שלך, והם ימשיכו להרוות אותך נחת גם לאחר לכתך מן העולם".

ואז התחילה לדבר על לבו להאמין בבורא עולם הכל-יכול, שקצב לכל אדם שנות חיים, וכשמגיעה העת - הוא נוטל את הנשמה מן האדם, והיא עולה לשמים.

אם הנשמה זכה וטהורה - היא נכנסת לגן עדן וזוכה להיות יחד עם נשמות הצדיקים. החולה הקשיב לדבריה בעיניים בורקות ואמר: "את צודקת! מה נשאר לי מכל ההנאות בחיים? כלום! כל ימי לא האמנתי בבורא עולם, אבל כעת,

מזקנים אתבונן - רבי מרדכי שרעבי זצ"ל

רבי מרדכי שרעבי זצ"ל, נולד בשנת ה'תרע"ב בשערות שבתיים. אביו נפטר קודם לידתו, וגם אמו נפטרה כשהיה בן שנתיים. הוא גדל בבית סבו שעמד על כישרונותיו הלימודיים המופלאים, ולאחר שגם סבו נפטר - גידלו הרה"ג חיים סינוואני זצ"ל.

בשנת ה'תרצ"א עלה הרב מרדכי שרעבי לארץ ישראל. בהגיעם לנמל יפו הועברו עם שאר העולים לעיר רחובות, שם נאלצו לעבוד בפרדסים בכדי לקבל שכר למחייתם. לאחר ימים אחדים, הרב גמר ואמר בליבו לעלות לירושלים עיר הקודש. הוא הטעין יחד עם רעייתו את מטלטליהם על הרכבת, ובא לירושלים.

לימים סיפר כי הרגיש כי מן השמים סייעו בידו לזכות ולשכון בעיר הקודש. בהגיעו לירושלים שינה הרב את שם משפחתו לשרעבי - שם המציין את עיר הולדתו, וגם ראשי תיבות "ש"לום ר"ב ע"ל בני ישראל".

מידי יום אחר תפילת שחרית היה מכתת רגליו לבית המדרש קהילת קודש חסידים 'בית אל', שם למד מפי הגאון המקובל רבן של חסידים רבי שלום הדאיה זצ"ל. מלבד זאת הצטרף לשיבת 'רחובות הנהר' של החסיד המקובל חכם שאול דוויק הכהן זצ"ל המכונה 'השד"ה', ויצק מים על ידיו.

בשנת התשכ"ב ייסד הרב שרעבי את ישיבתו, ישיבת המקובלים 'נהר שלום'. [הישיבה נקראה על שמו של המקובל רבי שר שלום שרעבי זיע"א אשר גודל השגותיו וידיעותיו בתורה היו ידועים לכל לא בכדי בחר מו"ר הרב שרעבי זיע"א לקרוא את הישיבה על שמו של הרש"ש ז"ל, מפני שמשאת נפשו ושאיפתו היתה להעמיד תלמידים שידעו להתפלל בסידור כוונות הרש"ש זיע"א בדרך המסורה דור אחר דור משיבת בית אל, ולדידו, כל כולה של הישיבה אינה אלא המשך ישיבת בית אל].

למעלה משלושים שנה עמד בראשות הישיבה והעמיד בה תלמידים רבים בקבלה ובכוונות הרש"ש. כבר מראשית שם עינו וליבו על תלמידו חביבו, ממשך דרכו בנאמנות - החסיד המקובל רבי שלום שמואלי שליט"א, ושבועות מספר לאחר שייסד את מנין המקובלים, קראו והושיבו לימינו, וכך במשך עשרות שנים זכה ליצוק מים ולשבת לימין רבנו זצ"ל וללמוד מתורתו מהנהגתו וממעשיו.

מספר חודשים קודם פטירתו היה יושב, ולפתע ביקש ממקורביו שיעלוהו לישיבה והכריז כי צוואתו שרבי שלום הוא כתר הישיבה ורצונו שהוא ימשיך אחרי בראשות הישיבה. נמאז עמד בראשות הישיבה המקובל רבי שלום שמואלי, והנהיג בהצנע לכת יחד עם בנו המקובל רבי בניו שמואלי שליט"א.

רבי מרדכי התפרסם כאיש קדוש ובעל מופתים, ורבים שיחרו לפתחו לקבל ברכה, עצה טובה וישועה. בני הזוג שרעבי היו חשוכי בנים, והשקיעו את כל כוחותיהם להרבצת תורה וגמילות חסדים.

את הכספים שקיבל העביר במלואם לצדקה ולהחזקת הישיבה, והוא עצמו חי בדירה קטנה ופשוטה ביותר.

רבים מגדולי דורנו למדו מפי הרב מרדכי שרעבי, בהם מרן הראש"צ הרב עובדיה יוסף זצ"ל, הרב מאיר יהודה גץ זצ"ל, הרב שלום שמואלי שליט"א ובנו יבדל"א הרב בניו שמואלי שליט"א, ראשי ישיבת "נהר שלום" כיום, והרב יששכר דב רוקח שליט"א, האדמו"ר מבעלז.

ביום כ' במרחשוון התשד"מ, נתבקש הרה"ק המקובל רבי מרדכי שרעבי לישיבה של מעלה. הוא נטמן בהר המנוחות בירושלים. על שמו הוקמו מאז מוסדות תורה רבים, ללימוד הנגלה והנסתר.

על גודל שקידתו והתמדתו בתורה סיפר אחד מתלמידיו את שראו עיניו בתקופה בה היתה הרבנית ע"ה מאושפזת בבית חולים: "חודש ימים ברציפות ישנתי בבית הרב, ולילה אחר לילה הייתי עד ראיה לצורת השינה של הצדיק. השעה היתה 10 בלילה והרב עלה לשכב במיטתו כשהוא עייף ויגע מעמל היום, באומריו לי: "אנחנו ישנים קצת וקמים".

סגר עיניו, דומיה השתררה בחדר. עצרתי את נשימתי כדי לא להפריע לצדיק במנוחתו.

לפתע שמעתי את קולו הקורא אלי: "מה השעה?" הבטתי בשעון. חמש דקות חלפו בלבד. "עשר וחמש דקות, עניתי. הרב סגר שוב את עיניו ואני קויתי בכל לבי שעתה הוא ירדם. אך שוב שמעתי את קולו העדין קורא לי: "מה השעה?" "עשר ועשר דקות, עניתי, ובלבי תמהתי: מה, עדיין הרב לא נרדם? המשכתי בעסוקיי בחדר השני, ושוב נשמע קולו המבקש לדעת את השעה.

נדהמתי, כשמחוגי השעון הורו על השעה 22:20 והרב התרומם ממשכבו וכשפניו שוחקות אמר לי: "די לנו, התיקון בשנייה כבר נעשה, העיקר שמנו הראש על הכרית, זה די בשבילנו. עתה נקום לעבודת שמים".

בטרם עיכלתי את דבריו ראיתיו שהתגבר כארי מעל יצועו, נטל ידיו כדת וכדין ופתח בסדר לימודים ארוך ומייגע שנמשך עד לאחר עלות השחר.

חשבתי שאך מקרה הוא שרבנו לא הצליח להירדם כהלכה, וקויתי שבליילה הבא תהיה שנתו כראוי, אבל תקותי התבדתה, כי בכל הלילות שלנתי אצלו ראיתי שהרב נהג בקביעות לעלות בשעה 22:00 על יצועו וכעבור 20 דקות הזדדז לקום לעבודת שמים.

לא יכולתי להחריש לנוכח מראה עיני, סיפרתי זאת לרבנית בשובה לביתה והיא אישרה בפה מלא שזו הנהגתו הייחודית של הרב להסתפק ב-20 דקות שינה בכל לילה ולילה. רק ביום הרב נח קצרות לאחר זמן קבלת קהל.

הרבנית הוסיפה שכך הרגיל הרב את גופו מאז שנות נעוריו, למעט ככל האפשר בשינה רק כדי קיום הגוף ויותר לא. ואמנם כך הורה הצדיק לבחורי ישיבה בגילאים 16 ו-17, להסתפק ב-5 שעות שינה ביממה והשאר להקדיש לתורה ולעבודת ה'. כשהללו בגרו בשנים ציווה עליהם לקצץ אף ממכסה מצומצמת זו, ובמקום 5 שעות לישון רק 4. וכאשר שאלוהו איך תספיק שינה כה מועטת, ענה: ארבע שעות יספיקו לכם בתנאי שתעסקו בתורה יומם ולילה". זיע"א.

ברכת התורה

רוץ ברינה

"לאדם מערכי לב ומה' מענה לשון" [משלי טז, א]

לעילוי נשמת מו"ר אבי: יעקב בן רחל וצדוק מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה נפתלי בן רחל: סמי בן שמחה: גורג'י בן שמחה רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאור אברהם: רפאל בן תמו אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: דוד (רוג'ה) בן שמחה משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זינו מינה בת מרדכי שמואל: יפה נדרה בת נגימה: רחל בת שמשון מרים בת עיזיה: כותן בת חביבה: האהובה (דייז) בת טובה חיה בת יוסף: רחל בת חנה: חנינה בת כמיסה: ורד בת אידה

להצלחה: (לאון) בן מלכה: אליעד יעקב, הדס-הודיה, תמר, יעל, מיכל שרה בני פאולה בנימין בן צילה.

זיווג הגון: זהבה בת אטונוג'ימי שמואל בן אסתר:נעמה בת אסתר:יצחק בן חיה: אליהו בן אילנה רחלי בת זהבה: עדינה בת שמחה: לאה רחל בת איריס: בתיה בת אסתר

לרפואת:

הרב מאיר נסים בן כמסאנה שליט"א יעקב ישראל בן גלית: אריאל בן אביגיל מנחם בן עלזיה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט עווד בן הגר: גולן בן דינה אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זולית בת חנה פאולה בת דינה: גלית בת רות: מרים קרן בת רבקה אילה לאה בת ציפורה: שושנה בת שדרה רחל בת נוארה: רות בת לינה: נורית בת רחל לימור הודיה, ושורנה בנות תרין יפה

לזרע של קיימא:

יהודה ויקטוריה יוסף בן רחל מרים נפתלי שלמה בן לאה: ליאור בן דינה שושנה ריזל בת מינה: שירה בת שושנה מיטל בת לילי: ליאת בת ויקטוריה שמחה צביה בת רחל: יובל בן שלומית רחל בת חיה: עדי בת מוזל

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752

או במייל: Ronbarina@gmail.com

כתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ. 47209

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים

ניתן לשלוח צ'ק לכתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ. 4741102